

FETS DE LA MARINA DE GUERRA CATALANA

EXTRETS DE LAS CRÓNICAS DE CATALUNYA

Una troballa inesperada

Autor: Guillem Saperas

Data de publicació: 19-11-2012

En Guillem Saperas ens parla de com, després de sentir a parlar dels estudis d'en Jordi Bilbeny, i de no donar-hi cap crèdit, va passar de la incredulitat al dubte, del dubte a l'astorament i de l'astorament a la convicció que “aquelles teories tenien una base molt sòlida i explicaven molt millor la realitat d'aquella època del que ho feia la història oficial”

Ja fa gairebé un any, vaig descobrir l'Institut Nova Història, els seus col·laboradors i, molt especialment, en Jordi Bilbeny i les seves teories sobre el descobriment d'Amèrica. Al principi, no donava crèdit al que llegia i pensava que "aquella gent s'havia begut l'enteniment". Prèviament, ja havia escoltat de boca de diverses persones que en Colom era català i ràpidament descartava la possibilitat que allò pogués ser veritat. I encara que ho fos, pensava: "què ens aporta als catalans que un genocida com en Colom fos català?".

Tot i no creure'm en un primer instant el que es deia des de l'INH, em vaig posar a llegir les tesis i teories en què es basaven per dir el que deien amb tanta seguretat. A poc a poc, vaig passar de la total incredulitat, al dubte; del dubte a l'astorament i de l'astorament a la convicció que aquelles teories tenien una base molt sòlida i explicaven molt millor la realitat d'aquella època del que ho feia la història oficial.

Sempre m'ha agradat la història. A l'escola gaudia amb les classes d'aquesta assignatura i quan arribava a casa, llegia llibres pel meu compte, perquè em quedava amb ganes de més. Al meu cap hi tenia un esquema molt definit del que havia estat la història de Catalunya i la d'Espanya. La primera, sobretot pel que vaig estudiar pel meu compte, perquè tot i "l'adoctrinament nacionalista" que hi ha actualment a les escoles, cap professor m'ha ensenyat mai història de Catalunya, tret d'algunes aportacions esporàdiques de professors que es desmarcaven del temari oficial. Si avui dia sé qui va ser Jaume I, què van ser les Corts Catalanes, les Assemblees de Pau i Treva, els fets de la Companyia Catalana d'Orient i la creació de l'imperi mediterrani català, és gràcies als llibres que he llegit fora de l'escola i a tot el que els meus familiars m'han pogut explicar, no pas per "l'adoctrinament" escolar. Tan poc important és la història de Catalunya

com per amagar-la?

Pel fet de tenir una idea molt sòlida del que creia que era la història, em va costar en un primer terme acceptar les teories d'en Jordi Bilbeny. Allò va ser un "shock" per mi: passar de la Catalunya decadent i dèbil a una Catalunya emprenedora i pionera a final del segle XV i principis del XVI, era un canvi massa brusc. Tot i això, quan poses una teoria al costat de l'altra i no tens cap mena de prejudici, no hi ha color: les teories d'en Jordi Bilbeny i de l'INH i són molt més sòlides.

A partir d'aquí, vaig començar a llegir llibres d'en Jordi, vaig veure els documentals de "L'apropiació del descobriment d'Amèrica: una conspiració d'Estat?" i "Enigma Cervantes" i vaig escoltar diferents conferències d'en Bilbeny per Internet. A cada línia que llegia ho tenia més clar, sobretot per la rigorositat i seriositat com ell treballa i com justifica i referencia tot el que afirma. Tot aquest procés m'ha servit per evolucionar personalment. Gràcies a haver descobert aquestes teories, he après a dubtar de tot, a no donar res per segur i intocable i a no descartar cap teoria d'entrada, sense haver escoltat o estudiat les raons que s'argumenten. També m'he reafirmat en allò que sempre havia pensat: el que és realment important és conèixer la veritat, per sobre de si als catalans ens interessa o no que en Colom fos català i tota la resta.

El més increïble de tot és que, un cop havent acceptat personalment les teories d'en Jordi Bilbeny i havent reformulat el meu "esquema històric", a poc a poc i per casualitat he anat fent troballes (llegint llibres, navegant per Internet...) que quadraven a la perfecció amb la descoberta catalana d'Amèrica i la primera construcció catalana de l'imperi.

Algunes d'elles han estat les següents:

- Buscant on eren les tombes dels reis catalans per rebatre la teoria que Catalunya era una "província" d'Aragó a l'Edat Mitjana, em vaig trobar que Carles I (conegut erròniament com a Carlos I de España i V de Alemanya) va pronunciar la frase següent:

"Prefereixo ser comte de Barcelona que emperador de romans". Em va semblar, com a mínim, curiós que un rei que, segons la història oficial, gairebé ni havia passat per Catalunya i que acumulava tants i tants regnes i títols, hagués pronunciat aquella frase

sobre una mera "región". Evidentment, aquesta sentència quadra perfectament amb els estudis d'en Bilbeny i de l'INH que Carles d'Àustria establí la seva cort a Barcelona i a Molins de Rei; i dirigí l'imperi des d'aquí.

Si ho voleu comprovar personalment, seguiu aquest enllaç:

http://ca.wikipedia.org/wiki/Tombes_dels_comtes_de_Barcelona

- Llegint el llibre Història de Catalunya d'Albert Balcells, Arturo Pérez, Flocel Sabaté i Antoni Simon, quan es parla del segle XVI, es destaca la gran immigració d'occitans a Catalunya, especialment d'homes joves per la falta d'aquests. Llavors, em vaig començar a qüestionar: com pot ser que en un país decadent hi hagi tanta immigració? Si als països decadents el que passa és justament el contrari, la gent marxa d'allà! És més: qui voldria emigrar a un país que és en una crisi profunda? I encara més: per què vénen tants homes joves perquè en falten a Catalunya? És que en aquella època només es tenien filles perquè estava de moda? O és que molts homes joves catalans anaven a "fer les Amèriques" i aquell buit l'ocuparen els occitans? Personalment, crec que és bastant més probable la segona opció, que torna a coincidir amb les teories d'en Jordi Bilbeny i no té cap mena de sentit si ens basem en la història oficial. I més, tenint en compte que, segons la història oficial, els catalans no podien anar a les Amèriques.

- Fa uns mesos, mirant el Sota Terra de TV3 dedicat a les Drassanes de Barcelona, vaig sentir que hi exposaven que van trobar que en ple segle XVI, aquestes havien tingut una important remodelació i ampliació. Al mateix programa es preguntaven: "Com és que al segle XVI en plena decadència catalana i de Barcelona, es fa una ampliació tan important de les Drassanes? Potser caldrà reformular la història d'aquella època...". És que a més, el comerç Mediterrani s'havia acabat i els catalans no podien comerciar amb Amèrica. Per què, doncs, els catalans amplien les drassanes per poder fer més vaixells? Un altre cop les teories d'en Bilbeny i de l'INH expliquen aquell fenomen, mentre la història oficial queda despullada i incapacitada per raonar aquells fets.

- Una última cosa, que precisament vaig descobrir molt recentment. Francesc Cambó, el 1916, en un debat al Congrés dels diputats en plena defensa de la llengua catalana, pronunciava el següent parlament: "Esperábamos nosotros señores diputados, la visita del Rey de España a Barcelona, no solamente entendiendo el catalán, sinó hablándolo como lo hablaba Carlos V, como lo hablaba Felipe II, como Francisco José puede hablar en su idioma a todos sus súbditos...". Un altre cop, com és que aquests dos reis sabien parlar català? Si ignoraven totalment Catalunya! En canvi, segons els estudis d'en Bilbeny i d'altres investigadors de l'INH, si Carles V va regnar al principat, era normal que parlés català! I Felip II, tot i ser el rei que va establir-se a Castella i va iniciar el procés de la nostra destrucció com a

país lliure, va créixer a Catalunya i va ser educat pels Requesens. Natural que sabés parlar català, no? Sembla que aquesta afirmació d'en Cambó, al 1916, pel que fa a la llengua del reis, no va crear gaire rebombori. Avui dia, qui digués això seria titllat de nazi o alguna cosa semblant.

Però la descoberta més important de totes, un cop més per casualitat, la vaig fer la setmana passada, llegint un llibre que també em vaig trobar per casualitat (vosaltres creieu en les casualitats? Perquè jo ja no sé què pensar...). El llibre en qüestió es diu Fets de la marina de guerra catalana, que conté extrets de les "Cronicas de Catalunya" i fou escrit el 1898 per en Francesc Rodón i Oller amb estudi previ de Lluís Domènech i Montaner.

El llibre s'inclou dins les "Publicacions de la Unió Catalanista", un dels partits d'un incipient catalanisme polític de l'època. Aquest llibre el podeu consultar personalment per Internet seguint aquest vincle:

<http://www.lluïsvives.com/servlet/SirveObras/12706184414502617654213/index.htm>

Al llibre es mostra la voluntat de donar a conèixer aquests fets a una població catalana que, en la seva major part, els desconeixia (gràcies a l'educació "no adoctrinadora" que donava l'estat espanyol a l'època). El fet que estigui basat en les "Cronicas de Catalunya" entenc que vol dir que tota la informació, l'extreuen de documents de l'època, com ho serien les 4 grans cròniques medievals dels reis catalans, per a l'Edat Mitjana i per a altres èpoques, els documents que els pertocaven.

Doncs, bé: al començament del llibre es fa un petit resum del que havia estat la història de Catalunya, abans de començar a parlar concretament de la marina de guerra.

Només començar, arriba a la conclusió que la desconfiança de Catalunya en les seves pròpies forces, feia que els catalans es trobessin en aquella mala situació. Per argumentar-ho comencen a repassar fets del passat, en els quals es destaca que quan Catalunya confiava en el seu potencial i combatia fermament els seus enemics, els catalans eren capaços de fer grans proeses amb pocs recursos i de resistir a dos poderosos enemics: França i Castella, que l'havien atacat diversos cops. Tot seguit, comença a recordar les glòries de Catalunya: confederació amb Aragó; construcció del Regne de Mallorca i el Regne de València; extensió dels seus dominis a Sicília, Sardenya, Còrsega (sempre respectant-ne les seves llibertats); la redacció dels usatges; els consoltats catalans i tot un seguit d'altres fets realitzats pels catalans de l'època, totalment acceptats per la història oficial i que ningú no posa en dubte.

Després, com a exemple de resistència davant d'enemics poderosos, ens relata els successos de la batalla de les Illes Formigues contra les naus franceses, on Roger de Llúria va pronunciar la famosa frase: "Ne sol nom pens que galera ne altre vexell gos anar sobre mar, menys de guiatge del rey d'Arago; ne encara no solament galera, ne leny, mas no creu que nengun peix se gos alçar sobre mar, si o porta hun escut o senyal del rey d'Arago en la coha, per mostrar guiatge de aquell noble senyor, lo rey d'Arago e de Cecilia".

També, ens relata els esdeveniments de la Batalla Naval de Barcelona contra les naus castellanques, en el marc de la guerra dels dos Peres, que va enfrontar a Catalunya i Aragó amb Castella. Però entremig és on hi és escrita la meua troballa.

La gran sorpresa ve quan al llibre es comencen a enumerar els fets realitzats pels catalans durant l'imperi d'ultramar. Comença afirmant que la política previsora catalano-aragonesa és la que van portar a terme Ferran el Catòlic i Carles d'Àustria. Després diu clarament: "fins llavors Castella no havia intervingut per res fóra d'Espanya", i, més tard, rebla que la política imperial "es precipità de desastre en desastre en mans dels castellans des de Felip II fins avui". Si fins després de Carles d'Àustria els castellans no sortiren d'Espanya, qui va descobrir Amèrica i va realitzar la construcció del primer imperi?

Més endavant, encara és més explícit: "Les etapes de la política catalana són: la confederació del comtat de Barcelona amb els del sud de França i amb el Regne d'Aragó, les conquestes i fundacions de regnes confederats a València, a Mallorca, a Sicília i a Nàpols; la dominació de Còrsega i Sardenya; els tributs i els establiments imposat a la costa mora d'Àfrica; les expedicions dels catalans a Orient i ocupació dels ducats d'Atenes i Neopatria [fins aquí ningú no posa en dubte la veracitat d'aquests fets. Entenc que aquestes "Cronicas de Catalunya" devien contenir una informació prou verídica com perquè els autors del llibre en poguessin extreure tot això. Ara ve la meua sorpresa...]. La protecció al descobriment de Colom pagada per Aragó i la preparació de l'imperi." Tot seguit exposa els fets realitzats pels castellans: "Les etapes de la política castellana-espanyola són la pèrdua de l'imperi d'Alemanya i d'Holanda, de Bèlgica, Flandes, Portugal i del Rosselló, de Nàpols, Sicília, Còrsega, Sardenya, del Milanesat, del Franc Comtat, de l'Amèrica Central i del Sud i de les Antilles i les Filipines."

El que més em va sobtar és amb la naturalitat amb què exposa aquests fets, al costat d'uns altres que avui sabem del cert que van ocórrer. També, comprovar un cop més que el que s'exposava en aquest llibre de fa més de cent anys, concorda a la perfecció amb el que argumenta en Jordi Bilbeny i els altres membres de l'INH. Ja fa més de cent anys, algú va dir exactament el mateix que en Bilbeny assegura! Amb tota la tranquil·litat del món, sense la necessitat de justificar-se perquè sabien que allò era el que realment va succeir. Per què mai no es parla d'aquest llibre? Per què ningú li ha donat, a aquest llibre, ni tan sols l'oportunitat d'estudiar si el que s'hi diu és veritat?

Aquí us deixo el fragment del llibre on consten les frases en qüestió:

Guillem Saperas